

שבועות לב

עניין: תוך כדי דיבור, חג השבועות

שערי ישר ה, כב

תוכ"ד שמת לו מת דינא ידי קריעה, חלל נראה ודאי דהכלל צה שעשו חז"ל גבול מה נקרא צנת אחת ומה נקרא צה אחר זה, דכל שני דברים התכופים זה אחר זה תשוב כאלו הוא צנ"א, וכמו שכתנו התוס' נכתובות דף ל' ע"ז ד"ה ל"ז וז"ל ורינצ"א פירש דמיירי אפילו צאוכלים דלא מאיסי וכיון דתחז לו צנית הצליעה וצלע ונהנה מיד חשיצ צאים כחשת אעפ"י שאין כחחד ממש, כדאשכחן בסוף פד"א, יצמות דף ל"ג, דמפרש צעל מוס שמש צטומאה דלתו צהדי הדדי כגון שחתך אלצעו צסכין טומאה, אעפ"י שאי אפשר שלא יגע צסכין קודם שיחתוך, עכ"ל. ומה"ט לענין קריעה ינא ידי קריעה כיון דחשנין שהי הקריעה צנ"א עם השמועה ששמע שמת לו מת, והוי כאלו קרע צשעת שמועה, וכן לענין הפרה שצצור שגדרה צתו והפר לה ואח"כ צתוכ"ד שמע שגדרה אשתו הוי כאלו הפר צשעת שמיעה, זהו היסוד העיקרי צהכלל של תוכ"ד, ועפ"י צכל ענין שיש הצדל צין צנ"א וצין צואח"ז, אס נעשו שני ענינים צזה אחר זה צהפסק זמן של תוכ"ד חשונים כאלו נעשו ענינים אלו צנ"א צלי שום הפסק, והנה צנ"ז אין

אדרת אליהו בראשית א, א

לשכנו הדרשנו כל א' על מקומו. בראשית. ב' הוא ב' הזמני. כמו ביום. מפני שהזמן עלמו צברא והב' מורה על עת הצריאה שהיה צחלק הראשון מהזמן הצברא. ודע מה צבא מאמר

זוהר ח"ג דף צד ע"ב

ששת ימים תעשה מלאכה. ששת ימים מאי עבדיהו. אמר ר' יוסי כתיב "כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ ולא כתיב בששת והא' אוקמה וכל יומא ויומא עבדי עבדיה *ואקרון יומי מלאכה. א"ר יחזקאי הכי אמאי אקרון ששת ימי חול אמאי חול. א"ר יוסי השתא ב'אתהיג עלמא (רמח) ע"י דשלוהיהו צג"כ יומי חול אקרון. ר' חייא אמר בגין דשרי למעבד בהון עבדיהו וצגין דא לא אקרון קדש.

שו"ת הרשב"א ח"א סי' תכד

שאלת צנעלס ממני ודרשת צמופלא מעיני ואמרת צסוד ענין הכתוב שאמר כי ששת ימים עשה ה' ולא אמר צששת שגרמו צו ענין לזמן שנתחדש. וחזר הענין להסתפק

הגרי"א חבר פתחי שערים נתיב הצמצום בית התיבות ב'

הענין. וסוד צראשית רומז על סוד ראשית הצמצום כח"ט צזה"ק צריס סודמיתא דמלכא גליף. גליפי כו' והן צ' ראשית שהוא סוד הצחירה על צ' דרכים צלחכלית זה סיה צריאת העולם ולכן צברא העולם צנ"א ולא צא'. וגילוי סא' ע"י החורס צא' דאגני וגו' שע"י סצורה סוף כל סוף יתגלה היחוד לע"ל צסוף שית אלפי סגין דהוי עלמא. וסס סוד ו' אחוון של צראשית צצסס